

Не заснула Божа Мати, —
Задрімала — і досить:
Треба тісто біле бгати,
Треба діжку замісить.

Тихо встала в саму північ...
Серед сонної пітьми
Лиш одні зраділі півні
Піли й били їх крильми.

Встала, місить... Як злотисто
Світять масло і мука!..
Скільки випило вже тісто
Вогняного молока!

А медами, чисте, ліпе,
Упилося вже, мабуть!..
...Та чи прагнем тебе, хлібе,
Чи столи на тебе ждуть?

Чи, оглянувши господу,
Скаже праведний Господь:
«Стань, мій хлібе, серед сходу
Та скоріше мені сходи!»

Чи спаде важка завіса,
Що все небо огорта,
Чи зійде над темним лісом
Божа діжка золота?

Міттенвальд, 1946

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS II».